Knjižnica
sp
MLADIKA 1972/73
373.5(497.4 Ljubljana)
000004440,2
COBISS ©
GIMNAZIJA LEDINA

1972/73 (2)

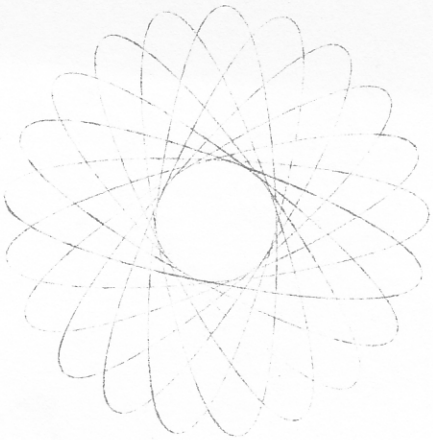

glasilo
dijakov

GPS
Ljubljana

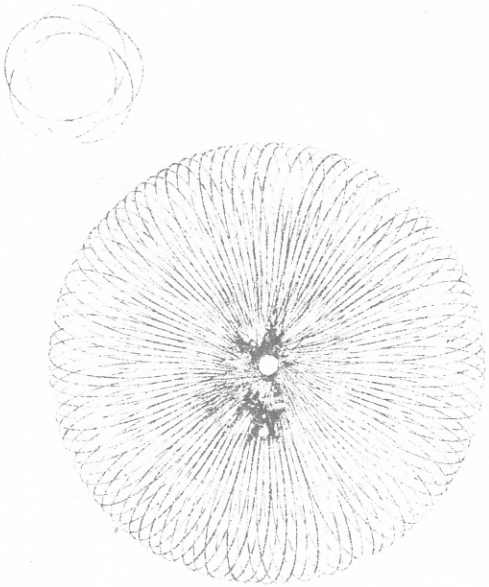

MLADIKA

April 1973

2,5o din

3oo izvodov

M L A D I K A

glasilo dijakov gimnazije
pedagoške smeri, Ljubljana

Uredniški odbor:

Jelka Štok

Darinka Legat

Matjaž Šušteršič

043819
Gimnazija Ledina - knjižnica
Mlj 2 0

Spoštovani bralci!

Končno je pred vami druga številka našega literarnega časopisa. Priznam, dolgo smo jo urejali, pa je končno le izšla.

Hkrati, ko vas pozdravljam, vam svetujem, da si glasilo dobro ogledate. Prispevkov smo nekaj sicer prejeli, toda, kaj ima od vseh petsto ali šeststo dijakov naše šole res samo pet, morda deset dijakov, smisel za pisanje? Prepričana sem (in še marsikdo!), da ni tako. Kajti vsak bodoči pedagog ima in mora imeti smisel izražanja, pisanja. In dragi sovrstniki: kaj ne bi mogli pisati malo več proze? Poezije je bilo namreč v primeri s prozo veliko preveč. Pravzaprav bolje povedano: proze je bilo premalo.

P.S. Nekaj prispevkov smo prihranili za prihodnjo številko, zato ne bodite preveč "poparjeni", če v tej številki ne boste zasledili svojega prispevka!

Leda

V trgovini

Stala sem in jo gledala. Imela je okoli petdeset let, a je bila že čisto siva.

Kupujem... Mleko, kruh, kava, cigarete... Tedaj sem jo zagledala. Ženo, kmečko ženo. Pred trgovino je stal voz, naložen s kolobarji trščic. Na njem se je tiščalo pet otrok.

Kupujem... Mleko, kruh, kava, cigarete... Žena si je ogledovala košarice pri vhodu. Ko je videla, da jih ljudje jemljejo in polagajo vanje živila, je tudi ona počasi vzela eno. Videla sem njeno hrapavo, žuljavo roko. Črna in raskava je bila od zemlje. Otroške oči so spremljale vsako materino kretnjo. "Dajte, zganite se že!" je dejala neka dama. Žena se je obrnila, jo pogledala in stopila naprej. Še zdaj so jo spremljale otroške oči. Počasi je hodila. Ogledovala je. Napolitanke, piškoti, čokolada, bonboni... Včasih je obstala in gledala, gledala.

Šele zdaj si jo lahko podrobneje ogledam. Čez uvel, a nekdaj cvetoč obraz, sega velika, rdeča ruta. Iz nje nagajivo silijo prameni sivih las. Le koliko je stara? Res petdeset? Na sebi ima siv plašč, ki ji

sega daleč čez kolena. In čezenj ima še umazan predpasnik. V roki drži velik, neroden cekar.
Kupujem... Mleko, kruh, kavo, cigarete... Zdaj hodi naprej. Prišla je do kruha. Nenadoma se je zdrznila. Pogledala je ven: otroci.
Vrsta je bila dolga, nekaj gospá se je obregnilo obnjo. Toda ona je bila mirna. Mislila je na otroke, kruh pa tiščala k sebi. Njen obraz je bil lep. V pramenu jutranjega sonca je iz njenih lepih oči sijalo nekaj neizrečeno milega in toplega.
Ob njej je stal majhen fantič. Jokal je, na ves glas se je drl. Vztrepetalo ji je srce. Sklonila se je k malčku. Ni znala biti nežna. Kruto življenje zbriše nežnost, toda ljubezen vendarle ostane v srcu. To se ne da zbrisati.
"Nu, kaj pa jočeš?"
Otrok je še močneje zajokal. Tedaj je neka prulska dama za njenim hrbtom zavreščala: "Pustite mojega otroka!"
Žena ni gledala več milo, plameni so švigali iz njenih oči. Toda molčala je. Potem je plačala in odšla.
Še dolgo sem gledala za njo, ko sem kupovala kruh, mleko, kavo in cigarete...

Zinka 1.B

Tiho prihaja mrak

Sonce je zašlo že za goro,
kmalu se bo pritihotapil mrak.

Prihaja počasi in tiho,
kot bi se bal ljudi.

Kot nežna mati,
ki se boji,
da ne zbudi spečega otroka.

Komaj se vidi drevo,
ki tone v sen,
ko mu mrak veli,
naj zaspi.

Že je tu temna noč
in vse je tiho in sanjavo.

Zinka 1.B

Soba 2o

Tišina. Molk. Bolest se megleno vleče nad glavami: povitimi, z razmršenimi lasmi, povezanimi nosovi, zgubanimi in mladimi obrazi...
Stok. Jedek vzdih. Žalost se zakoplje v duše in jih zagloda z večjo slastjo.
"Sestra, zraakaa..." in hreščanje, boj za smrt ali življenje v čakanju nanjo. Hoče drugo, ker to se žrtvuje, pili telo in dušo, smrt pa zažaga in padeš...
Igla se svetlika. Kot strupena kača išče rdečo nitko življenja. Kot včeraj in predvčerajšnjim. In že danes išče, išče in najde, zlije nekaj ur življenja in se mukoma izvije ven, da počaka šest ur, ko bo spet iskala, iskala...
"Dovolj je, ne morem več. Naj se že konča, naj že enkrat umrem", se izvije srčna želja. Prihaja iz kupa kosti, povezanih v uvelo šestinsedemdesetletno kožo, na levem licu levkoplast čez košček gaze. Rak! Rak! Rak!...
Kaplja upanja je zdrknila na tla in izhlapela v brezupje, ki od nasičenosti duši. Sedaj je rak, rak: smrt!

Dvoje oči pa nemo zre v pajčevinasti strop. Človek ali že smrt? Človek, ja, ker od časa do časa še zapolje pod izsušenimi prsmi. Oči pa strmijo nepremično kot vklesane v koščeno lobanjo in čakajo, čakajo...
Tam pa debelo telo. Komaj še hrope od odvečne maščobe, kot bi se šopirilo med okostnjaki. Ne, to se ti le zdi! Glavo poglej! Skozi gazo curlja kri, kri, kri...
Življenje odteka v povoje.
In še in še. Danes padeta dve, jutri eno, nato tri... Pridejo, čakajo in trpijo, dočakajo in izginejo. Ne, eden manj in prazna postelja za drugega, ki je prišel č a k a t .

Jadranka

Prsti se pogrezajo v mrenasto
modrino,
pod katero se pokaže popek
in še nekaj nedoločenega,
kar bi lahko primerjal s
kosmatim krokodilom brez zob.
Vendar imajo krokodili zobe,
zato ljudje skrivajo svoje nege

riti pod meglo zelene morale,
le ta se razblini za štirimi
stenami,
brž, ko ugasnejo luč;
kajti krokodili ne vidijo
v temi.

Jack

Jagode

V tvojih očeh
se bleščijo jagode,
ki sva jih nabirala
med zorečim trnjem.
Bila je nevihta
in mavrica je treščila
med trnje,
da si odletela v prepad,
ki je bil poln ljubezni.
Potem je bil plaz
in ljubezen je zasulo
kamenje.

Jack

Na velikih
vijoličastih listih
se blešči prihodnost.
Sneg pada
na vijoličaste liste
in jih prekriva s sprayem
ljubezni.
Toda spray je za čevlje
in ljubezen ostane
skuštrana.

Jack

Srečanje

Srečala sva se nekje
v svetu sanj in hrepenenja.
Ti nisi vedel, kdo sem jaz,
ne jaz, kdo si ti.
Za tabo hrepeni moja duša,
ne vem, kaj vse poskuša,
da bi zopet srečala se,
v neznanem svetu nekega dne.

Nisem videla tvojega obraza v temi,
toda vedela sem, da zame si le ti.
Zakaj sva se razšla brez slovesa?
Upava oba, da se zopet srečava,
nekje, v svetu sanj in hrepenenja.
Kako neizprosen je tek življenja!
Poljub na koncu sanj,
in sedaj vem, da sem zaljubljena vanj,
toda on je odšel,
ne vem, ali iz mojega življenja
ali iz sanj, za vedno.

Mariana 1.a

Človekovo življenje

Le kaj imajo ljudje od tega življenja?
Dneve, ki so polni trpljenja
ali pa morda lepe spomine,
na mladost, ki mine
in zapusti le sledove.
Ko se reka zaganja v bregove,
ve, zakaj, toda ali veš ti.
Odgovor se glasi - ne -

ker nihče ne more iz te teme,
v kateri sedaj živimo.
In ko je vse življenje mimo,
vidimo, da smo živeli zaman,
kajti pokopal nas bo vsakdan.

Mariana 1.a

Kemija je pa res zoprn in najtežji
predmet

Kemija! Lep in poučen ter za življenje koristen šolski predmet, a kaj vse to pomaga in koristi dijaku, ki ga uvršča med najtežje in zoprne predmete. 106 je elementov, moj bog in to je mnogo, mnogo preveč za ubogega dijaka, ki naj pozna vse, ne le po imenu, temveč tudi po lastnostih. In potem za vsak element toliko in toliko načinov njihovih pridobivanj! Da si zapomniš eno dobavo, moraš deset drugih pozabiti, kar je pač dovolj hudo in velika žrtev za napredek v znanosti. Na vsaki strani, da, v vsakem odstavku kemijske knjige se človeku kar blede od samih simbolov, formul in enačb, skratka, toliko in toliko teh nerazumljivih čačk. Zakaj? Mogoče je vsak

simbol zanka za dijaka, vsaka formula težka ali sploh nerazumljiva uganka, vsaka enačba vozel, ki ga najlaže razvozljaš, če ga še bolj zadrgneš. Paziti moraš seveda, da si ga ne zadrgneš na lastnem vratu. Ure in ure presediš v svetem premišljevanju o skrivnostnem poteku tega ali onega kemijskega procesa, vsak dan žrtvuješ nekaj ur, ki bi jih sicer lahko preživel v kinu ali na plesu, da bi si poglobil znanje v alkemiji, v sveti vedi naši, pa pride tisti usodni trenutek, ko moraš pred sodnim stolom izpričati, da si priden dijak in ves trud se razprši v nič, torej v tisto, kar se v šoli označuje s "avekom". Pravijo, da samo v to verjemi, kar vidiš. Pa veruj potem eksistenci plinov vodika, kisika, dušika ali kakor se že imenujejo! Brez barve so, brez okusa, vonja, so torej duhovi? Kdor v to veruje, je "špekulant". Zahtevati od dijaka, ubogega reveža, naj veruje v nekaj, kar ni, je zločin, izvršen nad njegovo poštenostjo. Prosim! Dijak je vseskozi pošten. Po nobenem zakonu ni prepovedano "plonkati", s čimer hočeš samemu sebi dobro. Dijak pač ne razume sveta in nočejo ga razumeti šolske oblasti, od razrednika do predmetnega učitelja, profesorja. Toliko mimogrede v pojasnilo, da je tudi dijak človek. In da ima dijak včasih smolo, to ni njegova krivda, kar bi pač morala upoštevati tudi profesorica. Ali mislite,

da upošteva....?! O, ne! To so malenkosti, ki jih mora dijak pretrpeti. Ali ne verjamete? Če se že ne dolgočasite ob tem spisu, pa berite še naprej!

No, kje smo že ostali? Aja! Soseda me je vprašala:"Ali nima profesorica nič srca, da zahteva od Barbare rešitev naloge, koliko srebra dobiš iz 5o g srebrovega klorida? Kakor da bi bila Barbara res tako pohlepna po srebru! Revica je vsa zadovoljna in srečna, če ve, da ima v žepu ubog dinarček, s katerim si mora v pavzi kupiti cigarete."

"Kaj to", sem odgovorila. "Še bolj je nesmiselna naloga, ki jo je dobil Janček in zaradi katere je letel v klop najprej on nato pa še Marija in končno še Darja. Koliko litrov vode nastane med eksplozijo enega hektolitra vodika? Joj, da bi se res kaj takega zgodilo v šolskem poslopju!"

Toliko se mi je zdelo potrebno, da napišem kot žalosten uvod v veselejši del tega sestavka. Dijaku se hoče gibanja, ročnega dela in lastnega opazovanja. To zahtevajo njegove spočite mišice in seveda, njegovi spočiti živci. No, zaenkrat naj bi bil to zaključek, če pa želite, da bi vam še kaj napisala o naših kemijskih vajah, ki jih imamo v laboratoriju, pa napišite v "Bilten".

P.S. Da ne pozabim. Morda je ta spis malo dolgočasen, vam pa povem, da bo v naslednjem nadaljevanju bolj zabaven,

kajti pisala vam bom o raznih preizkusih, ki jih delajo naši dijaki, seveda, kakor zahtevajo njihove mišice in živci (če jih sploh še imajo!).

Pozdrav Nesa

Telesnjak

In ti, človek, molčiš,
ne, tudi mižiš.
Ne vidiš telesa soseda.
Zakaj telesa?
Ker njegove duše ni.
Tekel je s človekom,
hotel je biti za vsako ceno prvi.
Premagal je ovire,
bil prvi in pograbil vse.
A revež, bil je prevaran:
Sreča mu je z dušo zbežala naprej.
Sedaj je sam z denarjem.

Jadranka

Povrnitev v preteklost

Kje ste moji rosni dnevi? Zakaj ste se izgubili in odšli v nič? Pogrešam vas. Tako zelo pogrešam tisto milino, ki je bila v vas. Milino, nežnost, razumevanje, vse pogojeno z neizmerno ljubeznijo. In vse to vam je dal on. Človek nad ljudmi, človek, katerega napake je zakrila njegova brezmejna dobrota. Torej človek brez napak, človek s plemenito dušo, z neprecenljivim srcem, človek...
Da, takšen je bil. Kako naj se torej ponovijo tisti srečni dnevi, meseci in leta, ki sem jih preživela z njim? Ob njem sem spoznala smisel življenja, smisel, ki počasi izginja iz mojega spomina in izgublja v meni svoj pomen. Ostala sem sama. Sama s spomini, ki me vežejo nanj. Še vedno ga čakam. Vsak dan, vsako uro, vsak trenutek sem ga pripravljena sprejeti, objeti in mu povedati, kako zelo ga potrebujem, kako vedno mislim nanj, na naju, ko sva še lahko bila srečna.
Očka, vrni se! Ati moj, zakaj si me kar tako prepustil svetu in si za večno odšel? Vrni se, očka in izpolni mi mojo največjo željo! Prinesi mi zopet vsebino mojega življenja, vrni mi njegov smisel!
Toda, očka, tebe so zagrebli v podzemlje, boš sploh zmogel

izpolniti to mojo željo? Težko bi bilo, vem. Pa vendar, pomisli očka, pustil si me samo, samo sredi življenja, v katerem ne najdem prostora zase.
Pa vendar - hvala ti, očka. Spomini, ki si mi jih dal, vsebujejo tudi del tebe, del tvojega srca in duše.
Hvala ti.

Leda

Pred tabo je asfalt,
ob tebi je beton,
v njem je železo.
Kje se izgubilo je srce?

Dete kriči.
Krik ne premakne
ne asfalta,
ne betona,
ne železa
in ne srca

Suzan

Ogenj ubija,
žge,
ogenj je sreča,
srce poskoči,
ogenj ubija,
žge,
ogenj ni vse.

Suzan

Bil je zlato tele,
bil je prazna posoda.
Iz nje se ne napiješ,
ostajaš lačen.
Pa vendar, bil je zlato tele.
Imel je avto, ki je bil najdražji,
imel je hišo in najlepše rože.
Bil je zlato tele,
prazna posoda, ki je ob kupu
denarja
mnoge pustila umreti,
poslušala hvale hinavskih ljudi,
ki bi radi njeno bogatstvo.

Umiral ni težko, saj se je zadušil

v lastni tolšči,
kot posoda brez dna,
njegov denar so pokradli,
čeprav so ga imeli sami
dovolj.
O, ubogo zlato tele.

Suzan

Ljudje

Kisel smrad. Tako neprijetno prodira v nosnice. Tu so usnjeni škornji in par prepotenih nogavic; izvor prekletega smradu.
Ne bom jih odnesel proč, tudi roke bi smrdele... In še vstati bi moral.
Slišim zvoke iz tranzistorja. Slab je in pokvarjen. Oddaja hreščeče glasove z vseh strani etra. Laže, čutim to! Na kaj me vse to spominja? Mar ni to drek našega sveta, mar ni svet smrdljiv in lažniv?
Svet in ljudje. Ne, ljudje nimajo nobene veljave. Veljavo imajo krvosesi, svinje, ki se prištevajo med ljudi. Svet

in krvosesi, odlična kombinacija. Dajte, pobijajte ljudi! Mečite jim bombe na njihove lačne riti! Izrebite to nepotrebno golazen! Začnite z načrtnim pobijanjem bosonogih in podhranjenih otrok! Pohitite, kajti teh je veliko in tudi svet je velik. Ne smete pomagati ljudem k lepšemu življenju! To vzame preveč časa. Pobiti jih je mnogo enostavneje. Ljudje, brez panike! Živimo v humanem svetu. Poskusimo s protestnimi zborovanji. Brez uspehov?! Nič hudega, dajmo še enkrat, dokler še lahko! Tudi lažjo vest bomo imeli. Vse skupaj preveč smrdi. Moram odpreti okno. Svež zrak počasi napolni sobo. Pa vendar, nekje v sebi še čutim smrad, grenkobo. Ne zaradi nogavic.

Tranzistor je že zdavnaj utihnil.

Sprašujem sebe, sprašujem vas, ljudje sveta, ali vas bodo lepe, lažnive obljube znova pomirile? Ali bodo morali tudi vas najprej pol pobiti, preden boste začeli boj? Pravite, naj držim gobec? Prav!

Naš svet res hudo smrdi...

Peter

Dom

Ste videli dom
brez sten,
brez tal,
brez strehe,
ima le vrata,
da, velika vrata,
da skoznje nekdo pride
in odide.
Toda tisti,
ki v tem domu živi,
trpi,
zaradi tesnega dneva,
zaradi hladne noči,
zaradi plohe življenja
brezupnih dni.
Postavil bom nov dom
in stene
in tla
in streho,
le vrata, vrata bom zazidal
s kitajskim zidom,
da nihče ne bo vanj prišel,

ne odšel.
Na strop bom sonce pripel,
da se bom grel,
in bom vesel,
da imam dom,
ki ima stene
in tla
in streho,
brez vrat.
In nihče ne bo vanj prišel,
da bi nekoč lahko odšel.

Solza
Ti ne veš,
kako boli
me tvoja solza,
ki drsi
ti iz oči.
Ta biser solzni
v dlan bi vzel
in ga imel
v dlaneh ga grel.
Ti ne veš,

kako blešči
se tvoj pogled,
ko posuši
se biser solzni
ti z oči.

Za pisanje nisem nikoli imela smisla. Toda danes se mi je zgodilo nekaj, kar moram nekam napisati, ker človek težko prenaša bolečino sam. Že v začetku leta so me prijavili za razrednega blagajnika in kot blagajnik sem se počutila dolžno, da zberen denar za novoletno darilo predavateljem. Tu je bilo še vse v redu, toda od tu naprej se začne. Sošolko sem prosila, če bi sodelovala pri tem "tako zelo lahkem nakupu", in ni odklonila. Hodili sva iz trgovine v trgocino, toda primernega darila nisva našli. V šoli sva se posvetovali z nekaterimi sošolci, toda ostalo je le pri vprašanju: kaj? Prišel je zadnji dan, dan, ko je bilo potrebno darilo. Ostalim to ni bil problem. Odšli sva v Mladinsko knjigo in prodajalka nama je svetovala globus. Nasedli sva njenemu predlogu, toda zaradi tega nepremišljenega dejanja sva poslušali najrazličnejše psovke. V šoli, seveda! Ko sva sošolke seznaile z nakupom, sva nekaj časa molče poslušali

kritiko, toda vedno bolj naju je bolela krivica. Začela je jasno ena, toda za njo druga, tretja, nato celo vse tiste, ki so bile maloprej tiho. Torej, vse oči so bile uprte v naju, vse breme je ležalo na najinih rokah. No, in ker so imele toliko pripomniti, sem vprašala za nov predlog. Aha, tu se je pa ustavilo! Usta zaprta, roke, ki so prej mahale vse naokoli, so bile umirjene, tišina! Oglasi se najbolj korajžna: "Zakaj pa risi sklicala sestanka?" Vzelo mi je sapo, pogledala sem sošolko in pri njej iskala pomoči. Da, sestanek! O, saj smo imeli sestanke, toda kaj misliš, kaj smo delali. Klepetali! Grozno! Tako netovariški razred! Ob koncu pouka so nekatere stopile na najino stran, toda še ne vse. Morda je ona peščica spoznala, da ni prav, kar so storile, morda so spoznale, da bi se njim lahko zgodilo enako, morda so uvidele, da sva se trudili, premišljevali, samo da bi ustregli nezadovoljnim sošolkam. Nato sem nekaterim svetovala, naj gredo izbrat novo darilo. Ne, to pa ne! Oni tega ne bodo delali (z izjemami), kje pa, zakaj? No, računala sem, da bodo oni s tako bujno domišljijo in fantazijo zlahka opravili to tako preprosto delo. Zmotila sem se. Oni imajo samo jezike!

Priznam, da sem tudi jaz nekaj kriva, toda kljub temu ne bi bilo treba nad naju z vsemi močmi. Saj se na napakah učimo, kajne?

Premišljevali sva, kaj bi storili. Nesli sva ga nazaj v trgovino, toda tam ga niso pogrešali, zato je ostal nama, oziroma, našemu razredu. Ostala je samo ena možnost! Doplačati 12.ooo din in odnesti boljše darilo. Za ta nakup sva se tudi odločili. Ja, vse bi bilo v redu, če bi bilo boljše tudi za najine preljube sošolke. Tudi naslednji dan sva samo poslušali, poslušali..... Kaj, pa upam, da veš sam! Premisli, bralec!

Tako, zdaj mi je lažje!

Kam?

Neonske luči na razpotju
so se mi zapičile v možgane.
Hladna, slepeča svetloba
me bega.
Ves zbegan stojim na
križišču,
ki je brez kažipotov.
Poti peljejo v neznao.
Krenil bom na ...
oh, saj je vseeno ... na desno.

Jack

Konec

Hodim po stezi,
samotni in prašni.
Iščem sebe,
svoje dostojanstvo.
Iščem ga
in vem,
da ga ni.
Dolgčas in prah...
... in sveža konjska figa.
Pohodim jo!
Napaka...
Našel sem ga...
Še vedno leži na cesti,
smrdi.
Na sebi nosi odtis človeka,
stopinjo brez noge...
Za mano smrad,
pred mano prah
in dolga pot.

Peter

Vprašanja iz obdobja NOB

1. Kdaj in kje je bila ustanovljena OF?
2. Kdaj in kje je bil ustanovljen vojaški organ, ki je vodil priprave na oboroženo vstajo v Sloveniji (ime)?
3. Imenuj partizanske tehnike v Ljubljani. Kaj so tiskali?
4. Imenuj belogardistično postojanko v bližini Ljubljane. Kaj je danes tam?
5. V katerih bolnicah v Ljubljani so zdravili ranjene aktiviste OF in partizane?
6. Kje so streljali talce v Ljubljani?
7. Na kateri dogodek vas spominja plošča za Poljansko gimnazijo?
8. Kje so demonstrirale ljubljanske žene proti fašističnemu nasilju?
9. V katere zapore so zapirali Italijani, Nemci in belogardisti aktiviste NOB?
10. Kdaj so Ljubljano Italijani obdali z bodečo žico? Kaj vas danes spominja na ta dogodek?
11. Katera aktivistka OF je bila ustreljena na dvorišču Saturnusa?
12. Kaj vas spominja nanjo?
13. Kje se je predstavila Ljubljančanom prva slovenska narodna vlada? Kdo jo je pozdravil, s katero pesmijo?

14. Tone Tomšič, kaj veš o njem?
15. S katero pesmijo je Oton Župančič pozval slovenske pesnike in pisatelje h kulturnemu molku?

Kakor vidite, smo v današnji številki Mladike zastavili nekaj vprašanj iz obdobja NOB. Poskušajte odgovoriti na vprašanja. V uredništvu bomo izbrali tri najbolj pridne reševalce in jim ob izidu naslednje številke podelili simbolične nagrade.

Vsa vprašanja je prispevala Vesna Miklošič.

Tole bi rada povedala

Nekaj tednov po podpisanem premirju med Vietnamom in ZDA smo si ogledali film o Vietnamu; bolje rečeno - ogledali smo si film o ljudeh, ki se borijo za obstoj Vietnama. Kljub temu, da je sedaj ta, skoraj dve desetletji trajajoča vojna končana, ne moremo ostati ravnodušni ob gledanju tega francoskega filma.
Režiser je prikazal demonstracije v Evropi in Ameriki, vmes

pa so bili dokumentarni vložki z vietnamskih bojišč. Med tem časom, ko ljudje v Evropi demonstrirajo in s tem kažejo svoje nesoglasje s kruto ameriško politiko, se v Ameriki zbirajo po cestah ljudje s parolami: "Bombardirajte Hanoy!" Le malo število teh demonstrantov se zaveda, da je v tistem trenutku padlo v Vietnamu tisoče, desettisoče žrtev. Škoda, da nimajo prilike videti tega, po številu majhnega, a po svojih dejanjih velikega ljudstva, ki se na najbolj primitiven način bori za svoj obstoj in ne navsezadnje za obstoj svobodnega Vietnama.

Sedaj je najhujše za njimi in marsikdo je srečen, da so se uresničile misli Ho Ši Minha: " ... pa naj traja ta vojna še deset let, ali pa več - mi se bomo borili do zadnjega ...!" Ko sem gledala ta film, sem bila srečna, da je to neke vrste "preteklost", ki pa je kljub temu še zelo blizu sedanjosti in je lahko zelo nevarna za mirno prihodnost.

Buba 3.b

Senca leži
nekoč ognjenozelen homoseksualec
ploskonogega pokriva rasna diskriminacija
uničujoč neskončno ljubi sistem vojne
krvavo krompirjeve vžigalice
made in USA
Zakaj glista?
Pa smo srečni!

Freaks

Pomečkana telesa se
med pijanim vzdihovanjem
valjajo v neresničnosti.
Plastičnc telo Morale
se je razblinilo v meglico,
ki se je utopila v alkoholnih hlapih.
Noge v strganih naylonkah
poželjivo brcajo v zrak,
da bi odrinile še zadnje
ostanke sramu.
Strastno vzdihovanje
trga obleke s teles...
Jutri se bodo spodobni meščani
pogovarjali o vremenu
in udrihali čez dolgolasce.

Jack

Razmišljanje o dogodkih
v Vietnamu

Dvajseto stoletje. Imam občutek, da ne bi mogla živeti v nobenem drugem času. Rada imam svoje življenje in življenje okoli sebe. Vendar pa mi veliko stvari, ki se dogajajo danes, jutri, vsak dan, ni všeč. Sem proti vojnam in sovraštvu, želim si, da bi med vsemi narodi na svetu vladalo prijateljstvo, da bi se vsi ljubili in spoštovali. Žal pa ni tako.

Vietnam, ob tem imenu se vedno zdrznem. Komu so v korist te strahote, ki se tu dogajajo? Zakaj morajo ljudje trpeti? Zakaj ne morejo otroci živeti svobodno, razigrano otroštvo? Zakaj morajo matere od svojih ust odtrgovati hrano, da lahko nahranijo svoje najdražje? Koliko takih vprašanj bi si še lahko postavila, pa vendar ne vem, če bi znala na vsa odgovoriti.

Mogoče gledam na Vietnam z drugimi očmi kot ostali ljudje in si vojno predstavljam popolnoma drugače, kot je res. Ne morem si predstavljati, da bi se morala skrivati po zatohlih sobah in stanovanjih zaradi sovražnika. Ne bi vzdržala, želela bi si zraka, sonca, življenja, življenja, ki ga živim danes.

Ljudstvo Vietnama hoče svoje pravice, noče biti poteptano.

Zato se bojuje, preganja sovražnika, vendar je pri tem izgubilo življenja že na tisoče ljudi. Možje, matere, dekleta dedki, babice, otroci, so padli za to, da bi živeli lepše življenje.

Sama ne vem, kaj je vojna in me dogodki, ki se dogajajo v Vietnamu, ne prizadenejo tako, kot bi me morali. Vojno si predstavljam kot pravljico, kjer zmaga boljši, tisti, ki ima dobre lastnosti. In, ali niso Vietnamci tisti, ki so dobri, Amerikanci pa zlobni in zahrbtni. Po moje bi v tej pravljici morali zmagati tisti, ki so dobri.

Ali so res čustva človeka, ki živi v dvajsetem stoletju že tako otopela, da ne čuti tistega, kar bi moral. Kako smešno, vojna je zame pravljica, v kateri je poplačana dobrota.

In kako čutijo ljudje, ki živijo v vojni vihri, kakšni so njihovi občutki, ali tudi njih smrt tako malo ali nič ne prizadene kot mene. Kaj je pravzaprav človek? Ali ni to živo bitje, ki živi, ustvarja, si ustvarja lepše življenje? Ko pomislim na vse tiste matere, dekleta, otroke in može, ki so padli v vojni za svobodo, ali mislim nanje kot na človeka, ali so to zame samo stvari, kakor omara, ki je zgorela in bodo potem v tovarni napravili novo. Pa vendar je tako. Sramujem se tega, vendar nisem sama kriva, moja čustva so otopela, čutim drugače kot Vietnamci.

Pa vendar bi rada videla, da bi bila na svetu povsod sloga,

bratstvo. Nihče od tiste množice, ki danes trpi, si ne bi želel smrti. Vsi bi si želeli jutrišnjega dne, ki se ga danes bojijo. Za vse nas bi bila ob vsakem letnem času pomlad, brez skrbi, polna iger in veselja.

Andrijana

37.014.77
MLADIKA
MLADIKA : glasilo...

izposojni rok S14 dni
L30210 Knjižnica Gimnazije Ledina